

Maar gedurende de koffie- en theeuurtjes begon hij 't land aan haar te krijgen; hij kon haar geheime, ongeruste blikken niet verdragen. Spoedig walgde hij van haar. Nu het hem ook niet meer zooals in 't begin een groote verrukking gaf, haar tegen zich aan te voelen, tegen zijn colbertjasje, of hoogstens, als hij dat opzijsloeg, tegen zijn vest, nu begon hij haar burgerlijk en zeurig te vinden. Ze zuchtte zoo vaak en had de gewoonte aangenomen om op haar nagels te bijten. Hij vergeleek haar kleeren en hoeden met die van andere meisjes en vond ze leelijk.

Eens op een avond beloofde hij niet met zekerheid, dat hij komen zou; als de studie vlotte zou hij 't nog doen. Den geheelen avond bleef hij op zijn kamertje, las wat en zat wat te suffen, maar genoot van zijn vrijheid.

Margreet voerde dien avond een hevigen strijd met zich zelf. Ze begreep wel, dat Thijs hoogstwaarschijnlijk niet gaan zou, maar toch kon ze er bijna niet toe komen thuis te blijven: hij mocht het eens wel doen. Tweemaal had zij haar hoed al op, het hoedje, waarvan hij eens gezegd had, dat dit haar het liefste stond. Maar ten slotte overwon zij zich en bleef thuis; als hij dan kwam, zou de breuk, die toch moest komen, er zijn. Ze stelde zich voor hoe hij misschien in het park op haar wachtte en ze leed onder de vernedering, die hij zou voelen, als hij bemerkte, dat ze niet kwam. Dien avond bracht ze in de grootste onrust door. Ze vergiste zich meermalen in haar haakwerk: een baan van de groote beddesprei, die ze maakte. Toen het pas was opgezeten en zij 't wel meenam voor de theeuurtjes, had Thijs er eens met stralende oogen van gezegd, dat het later over hun bed zou liggen.

Den volgenden morgen wachtte zij in angstige spanning zijn gezicht om den hoek. Het stond juist als anders. Toen zij even alleen met hem was, vroeg hij haar, of zij gisterenavond lang gewacht had. „Niet zoo heel

lang,” zei ze en bloosde. Wat is ze toch lief om te zien, dacht Matthijs; er kwam even een warm gevoel in zijn hart. Vanavond zou hij maar weer eens komen.

Intusschen kwamen er ernstiger berichten uit Gelderland. De vroolijkheid begon uit huis te wijken. Brief volgde op brief en eindelijk werd er in één daarvan over een telegram gesproken, voor 't geval Pa plotseling ziek werd. Thijs' zuster liep met roode, beschreide oogen, en hijzelf toonde zich ook heel neerslachtig. Toen één van de kinderen vroeg of de gordijnen dicht gingen, als Opa stierf, glimlachte Thijs weemoedig en trok met zijn ooghoeken, alsof hij pijn had. Telkens kon hij zijn gezicht niet in een treurigen plooi houden, had hij een gevoel alsof er een tevreden grijns om zijn mond lag.

Toen eindelijk het telegram kwam, ging er een soort booze verrukking door zijn ziel. Smart voelde hij niet, ook niet den wensch, dat zijn vader beter zou worden. De sensatie, die het aanstaande sterven zijns vaders in hem wekte, nam de plaats in van de sensatie, die de omgang met Margreet hem in 't begin gegeven had. Die twee dingen gaven zijn geest een soortgelijken prikkel.

Zijn zuster en hij vertrokken samen met den eerstvolgenden sneltrein. Ze hadden een coupé voor zich en zaten elk in een hoekje. Thijs keek haar telkens tersluiks aan; ze was stil en had op haar wangen vurige zenuwvlekken, die hij haar eigenlijk kwalijk nam en benijdde. Soms lachte ze door tranen heen hem toe en lachte hij droevig terug. Hij voelde zich een verrader.

Ze presenteerde pepermunt; hij nam er van en zoog zonder te proeven. Telkens werd het hem te benauwd tegenover haar en ging hij bij het andere raampje staan uitkijken; dan dacht hij: nu meent ze dat ik hier sta om mijn smart te verbergen. 't Was dof in zijn hoofd. Hij voelde zich ellendig, maar kon niet ordelijk over zijn toestand nadenken. Enkele woorden doken op: zelfzucht, wroeging, verdorvenheid, maar